

og deres Svende, vare enedes om, men at han efter lang Tids Forløb dog gik ind paa den, idet han sagde: „Sag vil ikke underskrive den, men give mit Resord paa, at jeg vil betale efter denne Priskurant“. Dertil foreskarede det ærede Medlem videre, hvorledes Hr. Heegaard ikke desto mindre lod være med, at betale efter Priskuranten, og derefter var der kommen Sag mellem Hr. Heegaard og Stomagervendenes Formand, der havde bestyldt Hr. Heegaard for at have brudt sit Resord og egenhændige Underskrift paa Priskuranten. Det ærede Medlem fortalte endvidere, at Stomagervendenes Formand under denne Sag i Retten havde erklæret, at han kunde med 6 Mand bevidine, at Hr. Heegaard havde givet sit Resord, men ikke holdt det, og han søiede saa til til Slutning i samme Sammenhæng: „Det vil nu vise sig, hvorvidt det kan lykkes at fri ham for Brud paa Resord og egenhændig Underskrift“. De se altsaa, at det ærede Medlem, idet han fremsatte denne Bemærkning, beraabte sig paa den Sag, der for Tiden verserer for Retten mellem Stomagervendenes Formand og Hr. Heegaard om det Faktum, hvorvidt Hr. Heegaard har holdt sit givne Resord eller brudt det. Det ærede Medlem søiede, som jeg nys gjorde opmærksom paa, for en Sikkerheds Skyld dette til: „Det vil vise sig, hvorvidt det kan lykkes at fri ham for Brud paa Resord og egenhændig Underskrift“, og deraf fremgaar, synes det mig, ganske klart, at det ærede Medlem kun fremsatte dette i Henhold til de foreliggende Kjendsgjerninger fra den offentlige Ret, og for end ydermere at forklare sin Stilling bemærkede det ærede Medlem mod Slutningen af sit Foredrag — en Bemærkning, der maatte gjælde om hans Foredrag i det Hele taget — at han nu har forsøgt at belyse Sagen fra den ene Side, og saa søier han til: „Det kan jo være, at den ser ganske anderledes ud, naar han“ — Justitsministeren — „kommer til at gøre ved den. For os, som staa udenfor og have set paa denne Sag, er den saaledes, som jeg har fremstillet den.“ Da Udvalget havde set disse Udtalelser i deres Sammenhæng, var det Flertallet klart, at det ærede Medlem ikke ved denne Leilighed havde gjort Andet, end hvad han som Rigsdagsmand maatte være berettiget til, nemlig benyttet de foreliggende Kjendsgjerninger fra den verserende Retssag og andre Forhold til at belyse det Spørgsmaal, der forelaa til Behandling her i Thinget, og vi saae altsaa ikke, at han forsaavidt havde overskredt den Besøelse, som Grundloven gav ham som Rigsdagsmand. Nu vil jeg imidlertid tilføie, at der kunde have været saadanne Omstændigheder,

der alligevel kunde have gjort, at man maatte sige: Sa, men Hr. Heegaard maa have Leilighed til, at rense sig for den Bestyldning, der saaledes er rettet imod ham. Hvis det ærede Medlem havde saat om Hr. Heegaard, uden at at anføre sine Kilder, og uden at anføre Rildernes Bestaffenhed, at han havde brudt sit Resord, kunde der muligvis være Anledning til, at sige: Denne Sag maa afgjøres ved Domstolene, thi Hr. Heegaard har ingen anden Maade, hvorpaa han kan blive renset fra den Plet, der derved er sat paa ham. Men der verserer jo nu en Sag om dette Spørgsmaal for Domstolene, og det er i Henhold til denne Sag, at det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds har udtalt sig her i Salen. Hr. Heegaard har altsaa den fuldstændigste Leilighed til at blive renset for den fremsatte Bestyldning. Skulde han blive frikendt under Sagen, bortfalder selvfølgelig de Bemærkninger, det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds har rettet imod ham, støttet paa det, der under Sagen hidtil var fremkommet, og Hr. Heegaard staa fuldstændig ren for den fremsatte Bestyldning. Under disse Omstændigheder forekommer det Udvalgets Flertal, at der ikke er Nogetsomhelst, der kan tale for at udlevere det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds til Domstolene. Vi se ikke, at der hverken i denne eller den anden Sag er nogen Grund til at fravige den almindelige Regel, som Grundloven har fastsat om, at Rigsdagsmænds Udtalelser her paa Thinget i første Række skulle dømmes af Thinget selv, i anden Række af dets Vælgere og kun i ganske specielle Tilfælde paadømmes af Domstolene, naar Thinget giver sit Samtykke dertil. Der har i Udvalget været et æret Mindretal (Sag), som ikke har kunnet dele denne Opfattelse. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa Mindretallets Opfattelse foreløbig, idet det ærede Medlem ikke synes mig at have givet nogen egentlig Grund for, at man i disse Tilfælde skulde fravige den almindelige Regel. Jeg skal blot ganske i Forbigaaende gøre en Bemærkning til det ærede Mindretal, og det er den, at det ærede Medlem skriver i sin Betænkning: „Thingets Værdighed lider ved, at det efterhaanden indgaar i den offentlige Bevidsthed, at en Folketingsmand ikke behøver at tage det saa nøie med sine Ord, og at Thinget er et Fristed for løs Tale og ubesvigelige Paastande til Glam og Glæde for Uvenner og politiske Modstandere“. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem ikke havde skrevet en saadan Bemærkning i sin Betænkning. Den minder mere om en noget hidtidig Wisartikkel end om en Folketingsbetænkning,